

Luk.18:31-43, fastlagssöndagen. 1.a årg. 120219

Kärlekens väg, för dig och mig utgiven, men också för oss själva att gå... Kärlekens väg, för dig och mig utgiven, men också för oss själva att gå...

Jesus är på väg in i Jeriko och närmar sig Jerusalem. Redan i kapitel nio vänder han stegen dit. Och Lukasevangeliet utspelar sig som en lång reseskildring av den vägen.

Under resans gång löper det som genom en röd tråd. Genom undervisningen, liknelserna och under. –Vem tillhör Guds rike? Och svaret visat tydligt. -De minsta. De fattiga, de sjuka, de av samhällets lägst rankade, de tillhör Guds rike.

De som tror sig äga rikedomarna, makten och tolkningsföreträdet, dom ligger illa till. Vi kan bara titta på de närmaste texterna innan vår. Där berättar Jesus om liknelsen om änkan och domaren. Han fortsätter med liknelsen om farisén och tullindrivaren, den som inleds med orden. ”Till några som litade på att de själva var rättfärdiga och såg ner på andra riktade han denna liknelse.”

Så följer berättelsen om Jesus och barnen. Ni vet nog, den där lärjungarna visar bort barnen för att de inte ska störa. Vi känner igen mönstret från dagens text.

Och i texten innan vår, berättelsen om mannen som ägde mycket. Han som hade svårare att komma in i himmelriket, än vad det är för en kamel att komma genom ett nålsöga. Nej, kom inte och säg att evangeliet är luddigt och diffust. Den anklagelsen kanske snarare ska riktas oss som är kyrka.

Genom den lilla summeringen av texterna innan, så ser vi kanske också varför man kände sig tvingad att ta livet av Jesus. Hur skulle man kunna ha honom kvar. -Han som ställde allt på ända. -Han som rubbade den rådande ordningen

Vad var det vi läste i ingångsordet från Jesaja?

”Men nu får han många folk att häpna och kungar att förstummas inför honom, ty de ser något de aldrig har hört talas om, bevittnar något de aldrig anat.”

Ja är det inte så att allt som man alltid hade sett som rätt och riktigt, det sa han nu plötsligt, -detta är fel.

Detta är varken rätt eller rättfärdigt!

Och makten och eliten sa som så många gånger annars. Detta måste upphöra. Detta måste vi ta livet av.

Och Jesus, han förstod vart det bar hän. Det fanns liksom inte plats. Vi var inte mogna, vi är inte mogna.

”Vi går nu upp till Jerusalem, sa han, allt vad profeterna har skrivit om Människosonen ska gå i uppfyllelse. Han ska utlämnas åt hedningarna, de skall håna

honom och skymfa honom och spotta på honom och döda honom och på den tredje dagen ska han uppstå"... Av detta begrep lärjungarna ingenting... Nä, av detta begrep lärjungarna ingenting...

Och visst kan man hålla med dem. Visst skulle man kunna tycka att han kunde göra det lite enklare för sig. Liksom vara lite mera smidig. Kanske hade han då fått lite flera anhängare. Kanske hade det då kunnat sluta annorlunda.

Men ända från början så väljer Jesus. Och liksom vi alla som väljer, så formas våra liv av våra val, och vi formas av dem. Han väljer att se, det hans ögon ser. Han väljer de andra. Han väljer att se den andre. Precis som han trots omgivningens protester i dagens text väljer att se den blinde tiggaren vid vägkanten. Han som ingen annan såg.

Och undan för undan så rullas liksom vägen upp framför honom. Det finns ingen annan väg än att fortsätta upp till Jerusalem. Det finns ingen annan väg, än den som vi nu känner som kärlekens väg.

Det onda blottas, till nakenhet och tomhet. Det handlar om Guds rike, det onda är naket i Guds rike. Där, där den minste blir störst, och den förste blir sist. Och det är det ju det kärlekens väg handlar om. Upprättelsen av oss människor. Av människor också som du och jag. Vi kanske inte i vår blindhet behöver tigga vid vägkanten. Men nog brottas vi med tillvaron. Nog drabbas också vi av det vi inte vill, sorgen och smärtan, det finns också där. Också tankarna, demonerna, sveken, självkänslan och otillräckligheten... Som folk är mest skulle jag gissa, som folk är mest... ja, det är också för oss, för oss alla som han går vägen upp till Jerusalem. Och som en slags syndabock kastade vi våra mörka sidor på honom...

Men slutet var inte ondskan. Hade det varit det, hade det nog liknats vid det fiasko och försvunnit i glömskans hav, tillsammans med andra martyrer och visa människor. Men Jesus var någonting mer än så. Gud lät honom uppstå. Gud visade genom att låta honom uppstå ifrån de döda, -att Jesus var, har och är rätt. Det han sa, det han gjorde och levde, det är inte bara en kort parentes i historien. Det är, återigen, en gestaltning, en bild, ett ansikte av Guds rike i den här världen. Ett ansikte av Guds rike i den här världen.

Ibland kan vi få förmånen att få ana, känna, smaka och uppleva det. Lika verkligt och nära som allt det andra. Om så är bara för bråkdelen av en sekund få uppleva och säga. Livet är större mina vänner livet är större.

Och ibland längtar vi, ibland längtar vi, kanske så hårt att vi känner att vi håller på att gå sönder. Ibland är det som om bödens ord bara slungas tillbaka till en. Jag skulle tro att det är också så för de flesta av oss. Det verkar vara så att vara människa. Men det som händer och sker är inte mindre sant för det. Guds rike mittibland oss är inte mindre verkligt för det. Det verkar vara så att vara människa.

Och kanske, kanske kan också du när står utefter livets väg höra någon fråga, höra honom fråga, -Vad vill du att jag ska göra för dig?

Livet blir inte alltid som vi vill och önskar. Men mitt i det, så finns det ändå ett erbjudande. En fråga vill tro liksom ständigt ställs till oss.

–"Vad vill du att jag ska göra för dig." nej det blir inte alltid som vill, Ibland blir det kanske till och med tvärtom. Och det, det får kanske tillhöra det gåtfulla i tillvaron. Men tron är ett erbjudande, om liv och om förståelse.

"Vad vill du att jag ska göra för dig?" Jag bara älskar att han ställer frågan. För de som stod runtomkring är det nog helt uppenbart och kanske lite komiskt, kan han inte se att mannen är blind? Jo det är klart han kunde. Men nu får han själv definiera sitt problem och sitt behov av hjälp. Han inte bara ser en blind, han ser också människan, den andre. Det är som om de båda i mötet nästan är jämbördiga. Jesus möter honom inte uppifrån. Det är som vi läste i Kärlekens lov, "kärleken är inte skrytsam, kärleken är inte uppblåst."

Det finns en slags ödmjukhet i frågan, "Vad vill du att jag ska göra för dig?" En inställning, vi som kyrka, som kristna och som medmänniskor borde bära med oss. Jag försöker ha den som ledstjärna i mitt jobb som pastor. Men hur lätt är det inte att svaret ofta slinker ur en, innan den andre ens har börjat formulera sin fråga.

Så när vi försöker gå vår kärlekens väg bland andra människor. Låt oss då också försöka komma ihåg hållningen och frågan. –"Vad vill du att jag ska göra för dig?" Det handlar inte bara om inställning, det handlar också om trovärdighet. Det handlar om att verkligen försöka se den andre.

Vi kanske inte göra så att blinda ser igen. Men också vi kan stanna upp där vid väggkanten. Och när frågan har kommit så kan vi handla och vi kan berätta. Berätta om han som kunde. Jag har kommit sa han. "Jag har kommit för att frambära ett glädjebud till de fattiga. För att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda. Att ge de förtryckta sin frihet."

Det är så, vi måste få tro att det är så.

Kärlekens väg, för dig och mig utgiven, men också för oss själva att gå
Amen

Gud, hjälp oss att se kärlekens väg. Den som Jesus gick för oss. Och den vi själva har att vandra.

Amen